

at slippe bort fra, dem skulle vi minde om, hver Gang man siger, at det er Regjeringen, som har ophidset uden Nødvendighed. Nei, det er fra Oppositionens Side, der er gjort saadanne Bestræbelser, som have gjort det nødvendigt at træffe Foranstaltninger til at holde Ro og Orden i Landet, og blandt disse Foranstaltninger er ogsaa det foreliggende Lovforslag, som jeg derfor tror, at man baade fra et sagligt og politisk Standpunkt fuldt ud kan give sin Tilslutning.

Madjen: Det ærede Medlem finder det foreliggende Lovforslag særdeles paatrængende nødvendigt og finder, at Regjeringen har havt Ret i at anse den foreløbige Lov af samme Indhold som paatrængende nødvendig. Jeg maa i den Henseende for det Første bemærke, at jeg er enig med min ærede Sidemand til højre (S. Pedersen) i at Straamandsinstitutionen ikke er heldig; jeg er ikke nogen Ven af Sligt, ogsaa jeg holder paa og anser det for rigtigt, at en Mand selv staa til Ansvar for sine Ord baade i Tale og Skrift, men jeg finder, at Forholdene, saaledes som de have udviklet sig, særdeles vel vilde kunne undskyldes og saare vel kunne gjøre det naturligt, at Sligt er fremkommet kun i enkelte Tilfælde, kun i en lille Kvotabel af Pressen. Jeg mener, at navnlig Straffeprovisoret af 2den November 1885 har affødt den Tilstand, som atter har affødt Straamandsinstitutionen for visse Blades Bedkommende; men at der paa Grund heraf skulde have været en særdeles paatrængende Nødvendighed for at udstede en saadan Lov og navnlig saa kort Tid — kun 6—7 Uger — for Rigsdagens Sammentræden, kan jeg umulig begribe. Var der i det Hele nogen Nødvendighed for en saadan Lov, saa tør det betragtes som givet, at man kunde vente at faae Rigsdagens Samtykke dertil, et Samtykke fra begge Rigsdagens Afdelinger, thi det tillader jeg mig at hævde her, at det andet Thing aldrig har nægtet sit Samtykke til en Lov, som var paatrængende nødvendig. Det ærede Medlem har atter i Dag forbauset mig med adskillige Paastande, som jeg ikke troede, det var muligt at fremsætte, i det Mindste ikke her i Salen. Det ærede Medlem spørger, hvorledes det er muligt, at Grundlovens § 2 kan benyttes, naar den ene af Rigsdagens Afdelinger siger: Vi ville ikke arbejde, vi ville ikke fremme Love. Jeg gad nok vidst, naar det andet Thing har sagt det, at det vilde ikke arbejde, at det vilde ikke fremme Love. Jeg er overbevist om, at det netop er det andet Things inderligste Ønske at komme til at arbejde og fremme Love, at komme til en rolig og frugtbar Forhandling.

Dette at man skulde have Lov til, fordi en Regjering ikke kan komme overens med den ene af Representationens Afdelinger, at sige: nu er en Nødstilstand skabt, nu benytte vi Grundlovens § 25 imod denne Afdeling af Rigsdagen, det er Noget, som jeg ikke kan Andet end finde absolut stridende imod Grundloven, navnlig imod den Paragraf i Grundloven, der siger, at der kan ikke lovgives i Danmark uden gennem begge Afdelinger af Rigsdagen; hvad den ene af Parterne har sagt Nei til kan aldrig blive gjældende Ret her til Lands. Det er for mig en eiendommelig Betragtning, at en Regjering, som tilfældig er ved Røret, er det Faste, og at de Grundlovsparagrafer, som denne Regjering kommer i Konflikt med, skulle sige, at man f. Ex. skal kunne sige, at Grundlovens § 2 kan ikke benyttes, og at man saa kan ty til Grundlovens § 25 og benytte den som Nødhjælp. Jeg har altid ment og mener fremdeles, at det Faste, det ufravigelig Faste er vor Grundlov, den staaer over os Alle. Grundlovens Hovedbestemmelser ere den faste Mur, som Ingen af os maa eller kan stige over eller bryde igennem. Kunne vi ikke faae vor Vilie gennemført efter Grundloven, maa vi vige. Det ærede Medlem siger til os paa denne Side: Spørg dem, som sad i den grundlovgivende Rigsforsamling, hvad de have ment om dette, at en af Rigsdagens Afdelinger ikke vil arbejde uden paa den Betingelse, at Kongens Ret skal angribes. Jeg vil dertil sige, at Kongens Ret er der Ingen af os, der nogensinde har tænkt paa at angribe, og dernæst skal jeg, naar det ærede Medlem spørger, hvad den grundlovgivende Rigsdag har sagt om Tilstande som disse, henvise ham til den daværende Finantsminister Sponecks Svar paa et Spørgsmaal, som blev forelagt ham af Ordføreren i den grundlovgivende Rigsforsamling, en Mand, der endnu har Sæde i dette Thing. Hans Spørgsmaal til Finantsministeren vare: Hvorledes kunne de to Ting forenes, at en Regjering kan optage et Statslaan og sætte en Del af Grundslatten i Pant for dette Statslaan og endogaa gaa ind paa, at disse Skatter kunne opkræves af en indenlandsk Autoritet, som hverken er Regjeringen eller Rigsdagen, og at paa den anden Side denne Regjering stadsfæster en Grundlov, hvis § 49 siger, at forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves. Herpaa svarede Finantsministeren, Grev Sponeck, at de to Ting kunde meget godt forenes, fordi det var en Selvfølge, at naar Regjeringen forelagde Finantsloven, maatte den vide, at Forholdene vare saadanne, at den i det Væsentlige kunde faae Loven igennem, og, søiede han til, er